

Fortellingen

om

ELLEN G. WHITE

20. En overraskelse for familien White.

envisninger: His Messenger, s. 83-84, Junior Guide, 1.mai 1963.

tekst for dagen: Matteus 6,33.

.scene: Så forferdelig trett.

Bror og søster White var ute og reiste igjen. Det var veldig slitsomt for dem å reise med tog, båt, slede eller postvogn. En postvogn var en stor, overbygget vogn.

Vi blir ofte trette når vi er ute og reiser, selv om vi har gode biler med myke seter. Bilene kjører fort i dag fordi det er gode veier å kjøre på. Men du kan kanskje tenke deg hvor trette Whites var når de måtte reise hundrevis av mil med tog og postvogn.

I fortellingen vår i dag er de på vei til staten Vermont. Veiene var dårlige og støvete. Hestene som trakk postvognen, ble fort trette, for kjøreren fikk dem til å løpe fort. Så når de kom til en ny by, måtte de skifte hest, og få en som var uthvilt og sterk og som kunne løpe fort. Av og til når de stanset for å skifte hest, og folk fikk seg noe å drikke, tok pastor White sin kone med seg inn i huset og lot henne legge seg litt og hvile i ti-femten minutter mens de gjorde klar vognen igjen.

Endelig kom de frem til det neste møtestedet. Pastor White talte først, og så reiste søster White seg for å tale. Man kunne se at hun var svært trett og så blek ut.

"Jeg er bekymret for søster White," hvisket en dame til en annen som satt ved siden av henne. "Hun er så trett at hun kan nesten ikke stå oppreist for å tale."

"Ja," sa den andre damen, "de reiser hele tiden, fra det ene stedet til det andre. De kan ikke engang ta med seg barna sine, for det er for slitsomt for barna å reise rundt hele tiden. De må lengte svært etter barna sine. Postvognene er ubehagelige å reise med og går sakte, og toget tar for lang tid, for det må stanses ved hver eneste liten stasjon og by. De kommer snart til å bli syke, og så kan de ikke komme og besøke oss mer."

De som var til stede på møtet, snakket sammen om dette, og ble enige om at bror og søster White trengte hest og vogn selv. Da kunne de reise når de var opplagt til det, og hvile når de ble trette.

"De har ikke råd til å kjøpe hest og vogn, for pastor White kan ikke arbeide så mye som vi gjør," sa en mann. "Han er alltid ute og preker." Den gangen ble ikke predikantene lønnet slik som våre pastorer blir i dag. De måtte arbeide for å tjene penger når de kunne finne tid til det, ved siden av prekearbeidet.

"Kan vi ikke ta opp en kollekt og se om vi får nok penger til å kjøpe en hest og vogn til dem og gi dem en overraskelse?" foreslo en annen mann.

Alle var enige i det, og da de tallet opp pengene, var det omkring 175 dollar.

Flere av mennene hadde hester som de kunne selge, og de ble enige om å bringe dem til et bestemt sted mandag morgen og la pastor White og hans kone få velge den hesten de ville ha.

Søndag kveld fikk søster White et syn der hun så en flokk hester som var samlet ved et veiskille. De stod og holdt tre hester. Hestene hadde de tatt med seg forat Whites skulle se på dem og velge den de helst ville ha. Den første var en nervøs type, og mens de stod og så på den, sa engelen som var til stede: "Ikke den!" En annen mann kom frem med en stor, grå hest som virket klosset

og keitete. Igjen sa engelen: "Ta ikke den! En tredje mann hadde en vakker, brun hest som så ut til å være rolig og snill. Da han ledet denne hesten frem, sa engelen: "Dette er hesten for dere."

2. scene: Synet går i oppfyllelse.

Da bror og søster White kom til veiskillet neste morgen, hvor de skulle møte mennene som eide hestene, så de akkurat den scenen som søster White hadde sett i synet - tre menn med tre hester - den nervøse, rødbrune hesten, den keitete grå hesten og den spettete, kastanjebrune hesten.

Whites fikk beskjed om at de kunne velge en av hestene som sin egen. "Vi vil gjerne ha denne brune," sa søster White og pekte på den snille, brune hesten. Så forklarte hun for de andre: "I går kveld fikk jeg et syn hvor engelen fra Gud talte til meg. Jeg så akkurat denne gruppen av mennesker som står her nå. Jeg så disse tre hestene bli ledet frem, og jeg fikk beskjed om å velge denne brune hesten."

"Ja vel, søster White, Brunen er deres," sa vennene deres. To menn gikk frem, spente Brunen for en overdekket vogn og ga alt sammen som en gave til bror og søster White.

Du kan tro Whites var glade for denne store gaven de hadde fått av sine venner. Nå ville det være mye lettere for dem å reise. Når de ble trette eller sultne, kunne de stanse når og hvor de ville. De var særlig glade for at de hadde så snille og omsorgsfulle venner som hadde gitt dem denne store gaven.

Når de kjørte i sin nye vogn, snakket de sikkert ofte sammen om hvor god Gud var - hvordan en som er så mektig og rik kunne være så oppmerksom på hvor viktig det var for dem å velge den riktige hesten, at han sendte en engel helt fra himmelen for å fortelle dem hvilken hest de skulle velge.

Denne erfaringen beviser det løftet i Bibelen som sier at Gud vil sørge for våre behov om vi bare er lydige og gjør det som er rett. Matt. 6,33 sier: "...søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt dette i tilgift!"